

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **T. T. N.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č. j. OAM-66/LE-BE03-PS-2014, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2014, č. j. 44 A 17/2014 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, ze dne 2. 4. 2014, č. j. KRPE-28634-14/ČJ-2014-170022-SV, byla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podle § 124 odst. 1 písm. b), c), d) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem správního vyhoštění. Dne 7. 4. 2014 stěžovatelka v zařízení pro zajištění cizinců učinila podle § 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný poté rozhodl rozhodnutím ze dne 11. 4. 2014, č. j. OAM-66/LE-BE03-PS-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), že stěžovatelka je dle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu povinna setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 13. 8. 2014.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 5. 2014, č. j. 44 A 17/2014 – 19 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Žalovaný dle jeho názoru náležitě vysvětlil, jaké zdravotní potíže stěžovatelky posuzoval a jak o nich uvážil, proč nepovažoval stěžovatelku za osobu s vážným zdravotním postižením a proč tyto potíže nebránily v jejím dalším setrvání v zařízení pro zajištění cizinců. Ani dle názoru krajského soudu nebyly zdravotní potíže stěžovatelky natolik závažné, aby bránily jejímu pobytu v tomto zařízení. Krajský soud neshledal v napadeném rozhodnutí rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť závěr žalovaného, že stěžovatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, byl dostatečně odůvodněn její pobytovou a azylovou historií. K tomu krajský soud dodal, že aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu dostatečně odůvodňuje to, že stěžovatelka v minulosti setrvávala na území České republiky neoprávněně zcela vědomě, a to dokonce i poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění, a podle svých vlastních slov tak hodlá činit i do budoucna. Ze stejného důvodu nebylo dle názoru krajského soudu napadené rozhodnutí v rozporu ani s mezinárodními závazky.

[3] Rovněž v procesním postupu žalovaného krajský soud pochybení neshledal. Vzhledem k povaze této věci a s tím souvisejícími kratšími lhůtami pro vydání rozhodnutí nelze postupovat zcela shodně jako v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí neodporuje § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a na jeho základě přijal správný právní závěr. Námitku poukazující na údajné porušení povinnosti žalovaného seznámit účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí vznesla stěžovatelka pouze v obecné rovině a blíže neuvedla, s jakými podklady pro rozhodnutí nebyla seznámena. Krajský soud závěrem konstatoval, že stěžovatelka si musí být vědoma svého dosavadního nezákonného jednání na území České republiky, neboť byla seznámena se všemi jí se týkajícími správními rozhodnutími, jakož i s řadou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu. Rovněž její zdravotní stav byl již v minulosti opakovaně posouzen s tím, že nebrání vycestování z území České republiky. Pokud stěžovatelka poukazovala na zhoršení svého zdravotního stavu během pobytu v zařízení pro zajištění cizinců, má dle krajského soudu možnost žádat o přezkum trvání důvodů pro setrvání v tomto zařízení dle § 46a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Předně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, přičemž v této souvislosti poukázala na údajné porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu ze strany žalovaného. Dle názoru stěžovatelky krajský soud i žalovaný bagatelizovali její zdravotní obtíže. Pouhý fakt, že je schopna cestovat, nijak nevypovídá o tom, zda je osobou s vážným zdravotním postižením dle § 46a odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud se dále údajně nezabýval ani jejím odkazem na směrnici Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „směrnice Rady 2003/9/ES"), podle níž je nezbytné, aby členské státy zohlednily situaci tzv. zranitelných osob, mezi něž patří i stěžovatelka. Stěžovatelka dále nesouhlasila s názorem, že představuje hrozbu pro veřejný pořádek, neboť průběh její imigrační historie, pobyt na území České republiky bez víza a četnost s ní vedených azylových řízení nemohou bez dalšího takový závěr odůvodnit. Její předchozí jednání nelze považovat za dostatečné opodstatnění pro hrozbu veřejnému pořádku, neboť je namístě použít restriktivní výklad tohoto pojmu a například ani předchozí odsouzení pro trestný čin automaticky neznamená, že cizinec představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Stěžovatelka dále nebyla spokojena s vypořádáním žalobního bodu týkajícího se možnosti seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. K tomu uvedla, že jestliže krajský soud tuto námitku odmítl s tím, že ji uplatnila pouze v obecné rovině, pak mohla těžko uvést, s jakými konkrétními podklady nebyla seznámena, když s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí nebyla seznámena vůbec.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve odkázal na napadené rozhodnutí a své vyjádření k žalobě a konstatoval, že námitka porušení správního řádu byla formulována pouze obecně. Posouzením toho, zda je stěžovatelka osobou s vážným zdravotním postižením dle § 46a zákona o azylu, se podrobně zabýval na základě shromážděných podkladů, zejména stěžovatelkou předložených lékařských zpráv z let 2012 – 2013 a aktuálního vyjádření lékařky ze zařízení pro zajištění cizinců, přičemž shledal, že se nejedná o stav tak závažný, aby se uplatnila výjimka z citovaného ustanovení. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní zdravotní potíže, které považuje za stěžejní pro shledání vážného zdravotního postižení. Uvedla sice, že je imobilní a odkázaná na jiné osoby, ale současně potvrdila, že je schopna delšího cestování. Závěry žalovaného, potvrzené i krajským soudem, pak nemůže zpochybnit ani její obecné tvrzení, že její zdravotní stav vylučuje setrvání v zařízení pro pobyt cizinců. K námitce existence hrozby pro veřejný pořádek žalovaný uvedl, že stěžovatelka nijak nezpochybňuje skutkový stav týkající se její pobytové historie na území České republiky. Dle žalovaného je tak závěr krajského soudu, že se stěžovatelka dlouhodobě zpěčuje právnímu řádu České republiky a negativním dopadům svého opakovaného protiprávního jednání se brání podáváním dalších žádostí o udělení mezinárodní ochrany, zcela oprávněný a řádně odůvodněný. Kasační námitka vůči posouzení ohrožení veřejného pořádku ze strany stěžovatelky je formulována obecně, žalovaný i krajský soud nerozhodovali automaticky, nýbrž vzali do úvahy individuální okolnosti pobytu a jednání stěžovatelky na území České

republiky. Stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedla, jaké konkrétní podklady (skutková zjištění) napadeného rozhodnutí jí nebyly známy, přestože tyto podklady jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, a v čem spatřuje konkrétní dopad namítaného pochybení na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že na nyní posuzovanou věc nedopadá § 104a s. ř. s. Jak již uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013 č. j. 7 Azs 19/2013 – 38 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz), „*zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. […][N]ení důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví*“. V nyní posuzované věci je předmětem přezkumu uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců; nejedná se tak přímo o otázku udělení mezinárodní ochrany, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62).

[8] Nejvyšší správní soud tedy posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1

Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 -130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Výše uvedená pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Z napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Zcela srozumitelným způsobem se také vypořádal se všemi žalobními námitkami. Konkretizované námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jež stěžovatelka uplatnila ve spojení s některými kasačními námitkami nesprávného právního posouzení, budou pro větší přehlednost vypořádány v relevantních pasážích odůvodnění tohoto rozsudku (viz odstavce [11], [12] a [13]).

[10] Stěžovatelka dále brojila proti údajně zásadním pochybením ve správním řízení. Tato pochybení kvalifikovala jako porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za nutné poukázat na § 102 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Zásadně tedy nelze koncipovat kasační námitky tak, jak to v tomto případě učinila stěžovatelka, tedy stejně jako v žalobě ke krajskému soudu napadat procesní vady správního řízení, aniž by bylo rozvedeno, v čem měl krajský soud při vypořádání souvisejícího žalobního bodu pochybit. Tuto námitku by tedy bylo možné odmítnout, Nejvyšší správní soud se k ní však přesto vyjádřil. Učinil tak pouze ve stručnosti, neboť tato námitka je formulována pouze v obecné rovině a nepoukazuje na žádná konkrétní pochybení správního orgánu. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví povinnost správních orgánů zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy), a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Ze správního spisu je patrné, že žalovaný pečlivě zjišťoval všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu, přičemž vyšel zejména z předchozích rozhodnutí souvisejících se správním vyhoštěním stěžovatelky, z informací poskytnutých samotnou stěžovatelkou při její žádosti o udělení o mezinárodní ochrany a lékařských zpráv o jejím zdravotním stavu. Vyžádal si též aktuální vyjádření lékařky ze zařízení pro zajištění cizinců. Postup žalovaného tak nelze považovat za jednostranný, směřující pouze ke zjišťování skutečností vyznívajících v neprospěch stěžovatelky. Není a nemůže být pochybením žalovaného, že takto vzešlé skutkové podklady vyzněly v neprospěch stěžovatelky. Ostatně sama stěžovatelka žádné konkrétní rozpory ve skutkových zjištěních nenamítla a ani neuvedla, jakými dalšími skutkovými okolnostmi se měl žalovaný zabývat.

K výše uvedenému je možné dodat, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má žalovaný zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Lze tedy dovodit, že tyto skutečnosti zjišťuje především z informací poskytnutých jak samotným žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, tak z informací zjištěných v předchozích řízeních, zejména od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto nemůže být nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákon o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42). Obecné výtky stěžovatelky směřující proti postupu žalovaného jsou tedy nedůvodné.

[11] Předmětem dalšího okruhu kasačních námitek učinila stěžovatelka názor, že nepředstavovala hrozbu pro veřejný pořádek, a tak nebyly splněny podmínky aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se výkladem citovaného ustanovení v souvislosti s pojmem „veřejný pořádek“ velmi podrobně zabýval v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30. Dle závěrů citovaného rozsudku při rozhodování správního orgánu o povinnosti cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců je nutno otázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu], posuzovat tak, jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Takovým důvodem tedy může být jen jednání cizince, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nezbytné zohlednit celkovou životní situaci žadatele o azyl. Krajský soud i žalovaný postavili své závěry o tom, že stěžovatelka představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, na tvrzení, že opakovaně a vědomě porušovala zákony i povinnosti stanovené jí správními rozhodnutími a hodlá tak (podle svých vlastních slov) činit i do budoucna. Závěry krajského soudu i žalovaného tak spočívají na logických a konzistentních argumentech a konkrétních skutkových zjištěních (které stěžovatelka nijak nerozporuje) a nejsou tak nepřezkoumatelné, jak tvrdila stěžovatelka. Nejvyšší správní soud má navíc tyto závěry za věcně správné, neboť nejsou založeny na pouhém konstatování porušení zákona ze strany stěžovatelky, ale výstižně zohledňují její celkovou pobytovou historii a její subjektivní vztah k porušování právních předpisů. Na tomto místě je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud se situací stěžovatelky v nedávné době již zabýval (v souvislosti s posuzováním rozhodnutí o jejím správním vyhoštění), a to v rozsudku ze dne 28. 3. 2014, č. j. 2 Azs 38/2014 – 30. V něm uvedl, že stěžovatelka porušovala (ke dni vydání posuzovaného rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. ke dni 20. 8. 2013) *„právní předpisy soustavně a vědomě, což podstatně zvýšilo závažnost jejího protiprávního jednání. Nadto byla stěžovatelka již před vydáním napadeného rozhodnutí ‘varována’ předchozími řízeními o správním vyhoštění.“* Po vydání tohoto rozsudku byla stěžovatelka rozhodnutím Policie

České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, ze dne 2. 4. 2014, č. j. KRPE-28634-14/ČJ-2014-170022-SV, zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b), c), d) a e) za účelem správního vyhoštění. Důvodem pro toto rozhodnutí bylo mimo jiné to, že stěžovatelka nevycestovala ve stanovené době z území České republiky a závažným způsobem porušila povinnost o uložení zvláštního opatření za účelem správního vyhoštění. Je tedy zjevné, že postoj stěžovatelky k plnění zákonných povinností zůstal nezměněn. Výše uvedené plasticky ilustruje subjektivní vztah stěžovatelky k povinnostem vyplývajících z právních předpisů a pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci a Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že žalovaný ani krajský soud nepochybili, když posoudili jednání stěžovatelky jako aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, konkrétně zájmu na řádném fungování veřejné správy ve věcech pobytu cizinců.

[12] Stěžovatelka nesouhlasila také s hodnocením závažnosti svého zdravotního stavu, přičemž tvrdila, že tato otázka nebyla v napadeném rozsudku ani v napadeném rozhodnutí řádně posouzena. Krajský soud na str. 8 napadeného rozsudku ke zdravotnímu stavu stěžovatelky mimo jiné uvedl: „*zdravotní potíže, jimiž žalobkyně trpí, nebrání v jejím dalším setrvání v ZZC (*pozn. soudu: krajský soud měl na mysli zařízení pro zajištění cizinců, kde se stěžovatelka v době vydání napadeného rozhodnutí nacházela). *Pochybení v tomto směru shledáno nebylo, neboť také podle názoru soudu je další pobyt žalobkyně v ZZC možný, protože její zdravotní potíže nejsou závažné (např. oproti zhoubnému onemocnění), nýbrž v lidské společnosti víceméně běžné. Nadto jsou medikamentózně podchyceny a monitorovatelné i v podmínkách ZZC, v němž je zajištěna každodenní lékařská péče. Jakékoli další projevy onemocnění má tak žalobkyně možnost řešit bezprostředně v ZZC, aniž by musela podstoupit cestu do jiného více či méně vzdáleného zdravotnického zařízení.*“ Taková úvaha krajského soudu se dostatečným způsobem vypořádává s relevantní žalobní námitkou, je naprosto srozumitelná a zdejší soud na ní neshledává nic nepřezkoumatelného (stejný závěr je možné učinit i stran napadeného rozhodnutí, které se zdravotnímu stavu stěžovatelky věnuje na str. 3 a 4). Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat (aniž by tím chtěl zlehčovat zdravotní obtíže stěžovatelky), že závěry krajského soudu v tomto směru pokládá za správné, logické a v souladu se zákonem. Zdravotní stav stěžovatelky je dle lékařských zpráv stabilizovaný a nevyžaduje žádné zvláštní zacházení, jež by nebylo poskytováno zařízením pro zajištění cizinců. Z údajů, které měl žalovaný při vydání rozhodnutí k dispozici, nijak nevyplývá, že by zdravotní stav stěžovatelky splňoval podmínky k tomu, aby ji bylo možno považovat za osobu s vážným zdravotním postižením. I poslední zdravotní zpráva ze dne 10. 4. 2014, kterou vyhotovila lékařka ze zařízení pro zajištění cizinců, nepřinesla k otázce zdravotního stavu stěžovatelky žádné nové relevantní skutečnosti a v podstatě potvrzuje závěry předchozích lékařských zpráv, tj. že zdravotní obtíže stěžovatelky jsou chronické rázu a nevyžadují nutnou hospitalizaci. Ostatně pokud je stěžovatelka schopna absolvovat cestu do Vietnamu (jak vyplývá z jejích podání), není zřejmé, z jakého důvodu by nemohla setrvat v zařízení, kde jí bude poskytována veškerá potřebná zdravotní péče.

[13] Krajský soud se shora uvedenou argumentací ohledně zdravotního stavu stěžovatelky vypořádal i s jejím odkazem na směrnici Rady 2003/9/ES, což je mimo jiné zjevné již z počátku relevantní pasáže, v níž krajský soud použil termín této směrnice „zranitelné osoby". Námitka stěžovatelky, jež tvrdila, že krajský soud na její žalobní bod poukazující na citovanou směrnici nijak nereagoval, tak není důvodná. Stěžovatelka se v něm dovolávala „eurokonformního" výkladu této směrnice (přičemž patrně měla na mysli eurokonformní výklad souvisejícího ustanovení vnitrostátního práva, tj. § 46a odst. zákona o azylu), nicméně žádný konkrétní výklad nenabídla a ani citovaná směrnice neobsahuje žádná výkladová východiska, jež by mohla zpochybnit správnost interpretace relevantních ustanovení provedené krajským soudem. Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že dne 19. 7. 2013 vstoupila v platnost nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu a která stávající směrnici Rady 2003/9/ES nahrazuje.

[14] Stěžovatelka ve své poslední námitce vyjádřila nespokojenost s vypořádáním své žalobní námitky, kterou poukazovala na to, že žalovaný ji údajně neumožnil seznámit se před vydáním napadeného rozhodnutí s jeho podklady. Namítala, že může těžko uvádět, s jakými konkrétními podklady nebyla seznámena, když s podklady nebyla seznámena vůbec. Neví-li, co vše obsahuje správní spis, pak stěží může specifikovat, s kterým z těchto podkladů nebyla seznámena.

[15] Ve správním řízení mají účastníci právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Toto právo je ústavně garantováno (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ve správním řízení je lze zařadit mezi základní zásady činnosti správních orgánů (§ 4 odst. 4 správního řádu). Podkladem rozhodnutí se podle § 50 odst. 1 správního řádu rozumí *„zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé."* Jedná se o demonstrativní výčet, přičemž obecně lze říci, že podkladem pro rozhodnutí mohou být všechny druhy informací, údajů a skutečností, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podklady pro vydání správního rozhodnutí se uvedou v jeho odůvodnění (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pokud tedy krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatelka svou výhradu, že nebyla seznámena s podklady správního rozhodnutí, uplatnila pouze v obecné rovině, byla taková úvaha zcela namístě, neboť podklady pro rozhodnutí jsou obvykle patrné nejen toliko ze správního spisu, ale též z odůvodnění správního rozhodnutí. Nejinak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a úplně uvedl všechny použité podklady.

[16] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že dle jeho ustálené judikatury je účelem § 36 odst. 3 správního řádu, který upravuje povinnost správního orgánu umožnit účastníkovi řízení vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, *„poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení,"* a *„možnost vznést výhrady k*

podkladům“ shromážděným správním orgánem pro jeho rozhodnutí. Naplnění daného ustanovení je tak posuzováno právě s ohledem na jeho zmíněný smysl, nikoliv formalisticky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, publ. pod č. 186/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61, publ. pod č. 958/2006 Sb. NSS). V nyní posuzované věci představovaly podklady pro rozhodnutí žalovaného převážně informace zjištěné Policií ČR v předchozích řízeních souvisejících se správním vyhoštěním stěžovatelky. Žalovaný dále vycházel z informací poskytnutých samotnou stěžovatelkou v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z vyjádření lékařky ze zařízení pro zajištění cizinců ke zdravotnímu stavu stěžovatelky ze dne 10. 4. 2014; oba tyto podklady nijak nezpochybnily skutečnosti zjištěné již v předchozích správních řízeních a nepřinesly do stěžovatelčiny věci nic nového. Ani ryze teoreticky tak nemohly vést k odlišnému výsledku nyní posuzovaného správního řízení, neboť zrušení rozhodnutí správního orgánu může být odůvodněno pouze takovou vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 – 101). Lze tedy uzavřít, že všechny podklady pro vydání napadeného rozhodnutí stěžovatelka dobře znala a za výše popsané situace by lpění na poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bylo ryze formalistické. Krajský soud tak nepochybil, když související žalobní námitce stěžovatelky nepřisvědčil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2014

JUDr. Karel Šimka

předseda senátu